

А кога златно-янтъровъ гроздъ се налѣи на вита лоза и сокътъ почне да сълзи и се моли за отдихъ въ хладни возилници — мало и голѣмо потегля гроздоберъ да прави.

Задрѣмали по хълми и падини стройни лозя, съ нависнали отъ плодъ и приплодъ лози, се сепватъ отъ нездържани викове на палави гроздоберки; млѣкнали колиби се огласяятъ отъ тракане на футии и косери; по трѣвясали коларски друми заскрибуцатъ постови и коля — отъ всѣкждѣ смѣхове и пѣсни отекватъ; измититѣ ленове съ зрѣли гроздове се прѣпълнятъ — шарата почва да се лѣи, като млада буйна кръвъ. Сѣкашъ млади берачки сж прѣлѣли буйна сила и дойде ли врѣме виното да закипи, като че съ тѣхната луда кръвъ е подквасено.

Младостъ!

Цѣлъ день кракъ не подвили палави берачки, гласъ не млѣкналъ, само да се здрачи — подъ всѣки брѣстъ провисва здрава люлка отъ дива лоза и поветъ сплетена. Залюлѣва се вита хоро и всѣки момѣкъ до мома се улавя и до късна нощъ хорото се не свършва. Прѣстане ли хорото — на люлка ще мжжка сила да изпитатъ и подъ редъ ще се люлѣятъ: момцитѣ моми люлѣятъ, момитѣ съ смѣхъ ще имъ отврѣцатъ.

Дивенъ гроздоберъ!

Тихъ и съзерцателенъ листопадъ,

И нови седѣнки започватъ: седѣнки по бѣлѣнки на кукурузъ.

... И току дошла зимата съ своитѣ дълги снѣжни нощи, кога бабини приказки край топло бащино огнище се разказватъ; прѣзъ които мощната селска дѣсница крѣпне за нова пролѣтъ и